

in leposlovec, ponižal do takega prevoda, samo da bi »ustregel obrtnikom slovenskim, podajajoč jim v rodnem jeziku te prekrasne životopise«. Pa saj je sledil pri tem samozatajnem, toda zaslužnem delovanju slavne vzore; saj je tudi pesnik »Ilirje oživljene« preložil Matoškov »porodničarski vuk«. — Štirinajstere prevedene životopise pa je pomnožil g. prelagatelj, »oziraje se na ožjo domovino kranjsko, z životopisi treh odličnih obrtnikov kranjskih, ki so v marsičem lep vzgled naprednemu obrtniku«. No, priznati moramo, da se nam ravno ta pomnožitev ne vidi imenitna z ozirom na čudno izbiro (poleg Antona Samasse, Fidelisa Terpinza se prikazuje celo Gustav Tönnies!) Ali je morda tudi to koncesija nemško-kranjskemu kapitalu? Da ne govorimo o drugih starih »Kranjcih«, ki so si tudi vedeli pridobiti imetek in ime z dlanjo in umom, nemilo pogrešamo životopis Žige Zoisa, ne kot slovenskega mecenata, ampak kot slavnega zaščitnika in pospeševalca domačega velikega obrtništva.

V jezikovnem obziru prevodu nimamo kaj prerekati; saj je g. prelagatelj znan kot jako spreten pisec in verzifikator. Da se v besedosledju ne zlagamo povsod z njim, takisto v nekaterih rečenicah, ki se nam vidijo nekam nedomače (n. pr. deležniki na -ši), to je postranska stvar; vobče se čita prevod jako gladko in prijetno. Samo nekaj nas je zbadalo pri čitanju: tista nedosledno izvedena, samo semtertja posejana naglasna znamenja, ki so po naših mislih čisto nepotrebna in so le nepotrebna muka stavcu. Kaj si hočejo n. pr. naglaski v tem-le stavku: »čegar imé je do današnjega dné kâr najtesneje spojeno z novodôbnim lončarstvom«. Komu je mislil g. prelagatelj ustreči s takimi poedinimi znamenji? Ali obrtniku-tujcu, ki bi se hotel po tej knjižici učiti slovenščine? Tega menda sam g. prelagatelj ne bo trdil, ker so njegova diakritična znamenja za tujca čisto nedostatna. In bi li obrtnik-Slovenec brez tistih muh drugače čital besede: imé, dné, kâr, novodôbnim? Nam se zdi tisto naglaševanje naravnost — recimo — usiljivo, kakor da pisatelj ne bi zaupal prav jezikovni zavesti čitateljevi. Pustimo že vendar v poljudnih, narodu namenjenih knjigah tisto smešno naglaševanje — sebi, stavcem in čitateljem v olajšatev. — Knjižici je pridejan tudi še »slovarček (3 in pol strani) nekaterih tehniških izrazov«, ki so se po naših mislih vobče prav posrečili.

Domača vzgoja. Slovenskim materam, vzgojiteljicam, učiteljicam, vzgojiteljem in učiteljem po najboljših virih spisal Jakob Dimnik, učitelj v Ljubljani. — Čisti dohodek je namenjen »Društvu za zgradbo učiteljskega konvikta v Ljubljani«. — Izdalo in založilo »Društvo za zgradbo učiteljskega konvikta v Ljubljani«. — V Ljubljani 1895. — Tiskarna Rud. Milič-eva. (sic!) — Str. vel. 8° 141. — Cena broširanemu izvodu 1 gld.; dobiva se pri pisatelju samem in v vseh ljubljanskih knjigotržnicah. — Oceno napišemo, ko natančneje pregledamo knjigo.

Slovensko gledališče. Doba od 15. oktobra pa do 15. decembra 1895. l. je prinesla obiskovalcem slovenskega gledališča dokaj izrednega užitka. Pela se je namreč v tem času, prvikrat na slovenskem odru, velika Meyerbeerjeva opera »Afričanka« in sicer dne 18. in 22. oktobra, 9. in 19. novembra pa 15. decembra.